

всього українського народу. І саме тому, основними напрямками цієї діяльності мають бути:

- 1) створення законодавчої та нормативної баз;
- 2) визначення компетенцій органів державної влади та управління;
- 3) здійснення моніторингу інформаційної безпеки України з метою аналізу та розробки заходів задля усунення недоліків та подальшого удосконалення системи забезпечення інформаційної безпеки України;
- 4) здійснення контролю за діяльністю юридичних та фізичних осіб у сфері забезпечення інформаційної безпеки України;
- 5) фінансова, наукова та матеріально-технічна підтримка юридичних та фізичних осіб, що беруть участь у створенні системи забезпечення інформаційної безпеки України;
- 6) розробка міжрегіональних, державних та міждержавних програм розвитку системи інформаційної безпеки України;
- 7) популяризація інформаційного суспільства.

Отже, розглянувши деякі аспекти інформаційної безпеки в державі, можна зробити висновок про необхідність створення єдиного базового документу, де б знайшла відображення політика України в галузі інформаційної безпеки. тенденції до якого вже мають місце.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 02.10.92 № 2657 «Про інформацію».
2. Горбатюк О.М. Політична стратегія інформаційної безпеки України // Актуальні проблеми міжнародних відносин. Випуск 27 (частина I). – К.: Київський національний університет ім. Тараса Шевченка Інститут міжнародних відносин. 2001. – С. 223-232.

Дон О.Я.
студент,

Університет митної справи та фінансів

МИТНА ВАРТІСТЬ: ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ РЕЗЕРВНОГО МЕТОДУ

Поняття митної вартості має глибоку есенцію, складну структуру і подвійну природу: економічну (вартісний показник, база, основа нарахування митних платежів) та правову (митно-правова категорія, що характеризує товар предметом публічно-правових відносин).

Категорія адміністративних спорів, пов'язаних із питанням контролю митної вартості, а саме справи щодо визнання протиправними та скасування картки відмови у прийнятті митної декларації та рішення про коригування митної вартості є найбільш поширеними судовими справами на сьогодні. Беручи до уваги той факт, що стан судової практики традиційно розглядається в якості одного із основних індикаторів законності, це свідчить про серйозні проблеми правозастосовної діяльності митниці при здійсненні контролю за правильністю визначення митної вартості.

Проаналізована судова практика Верховного суду України в розрізі помилок застосування резервного методу надає можливість виробити наступні практичні рекомендації щодо правомірності застосування вказаного методу:

- наявність обґрунтованого сумніву у правильності визначення митної вартості має підкріплюватися доказами (заявлені неповні та/або недостовірні відомості про митну вартість товарів або наявні розбіжності у наданих документах);

- митниця в особі її посадової особи має дотримуватися визначеної законом процедури консультацій з декларантом з приводу коригування митної вартості;

- наявність доказової бази неможливості застосування кожного з попередніх методів визначення митної вартості;

- на вимогу декларанта або уповноваженої ним особи митниця зобов'язана письмово проінформувати їх про визначену митну вартість та про використаний при цьому метод;

- право митного органу на витребування додаткових документів не є абсолютним, а виникає за наявності хоча б однієї з таких підстав: надані декларантом документи містять розбіжності, наявні ознаки підробки або не містять всіх відомостей, що підтверджують числові значення складових митної вартості товарів, чи відомостей щодо ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті за ці товари;

- подання до митниці заявки на транспортно-експедиційні послуги не є обов'язковим, оскільки подано довідку про вартість транспортування, достовірність якої не викликає сумнівів;

- неподання договору про транспортування за наявності довідки про транспортні витрати та міжнародної автомобільної накладної не може бути причиною для відмови у митному оформленні за контрактною ціною товару;

- не наведення митницею в рішенні про коригування митної вартості товарів належних та допустимих доказів того, що документи, подані декларантом для митного оформлення товару, є недостатніми чи такими, що у своїй сукупності викликають сумнів у достовірності наданої інформації, витребування митницею додаткових документів без зазначення обставин, які ці документи повинні підтвердити, свідчать про протиправність рішення щодо застосування іншого, ніж основний метод, визначення митної вартості товарів;

- сам факт неподання декларантом додаткових документів без належного обґрунтування митницею, що вони можуть усунути сумніви спірних відомостей, не є підставою для відмови в митному оформленні товару;

- самі по собі відомості спеціалізованої бази даних Єдиної автоматизованої інформаційної системи Держмитслужби України не є достатньою підставою для коригування заявленої декларантом митної вартості, за умови відсутності сумнівів у достовірності наданих декларантом документів та їх повноти [1].

Зазначені вище рекомендації можуть застосовуватися посадовими особами митниці при практичному застосуванні резервного методу визначення митної вартості товарів та суб'єктами ЗЕД при виробленні стратегії та аргументації захисту своїх прав в суді.

Великий масив судової практики у даній категорії справ є результатом відсутності механізму імплементації міжнародних стандартів з митної вартості, що викладені в Угоді по застосуванню ст. VII ГАТТ 1994.

Незважаючи на свою стислість, Угода по застосуванню ст. VII ГАТТ 1994 є однією з найскладніших угод СОТ, і багато країн, що розвиваються зіткнулися з рядом систематичних проблем при спробі ввести її положення у свої національні законодавства.

Проблеми імплементації міжнародних стандартів щодо інституту становлення та функціонування митної вартості, з якими зіткнулися країни з перехідною економікою, потребують свого вирішення.

Для усунення цих проблем необхідно системно досліджувати та об'єктивно впроваджувати у національне законодавство положення Угоди по застосуванню ст. VII ГАТТ для утвердження справедливої, однакової та нейтральної системи митної оцінки товарів по всій території України.

Також пропонуємо для підвищення рівня кваліфікації персоналу митних адміністрацій – запровадити на національному рівні систему електронного навчання по аналогії з розробкою Всесвітньої митної організації «Сіікс», яка б містила у собі методичні матеріали, роз'яснення для працівників митниць по практичній імплементації Угоди про застосування ст. VII ГАТТ та безкоштовні онлайн курси по проблемним питанням з безперешкодним доступом до теоретичної бази та відео записів самого курсу в будь-який час.

Список використаних джерел:

1. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/>

Дочинець А.М.

студентка,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ДЕРЖАВНИЙ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Державний фінансовий контроль є одним із основних засобів здійснення фінансової політики. Необхідно зазначити, що від того, як побудована в країні система державного фінансового контролю, значною мірою залежать, із одного боку, довіра до держави громадян та зарубіжної спільноти, а з іншого – економічне зростання країни, умови розвитку бізнесу, формування сприятливого інвестиційного клімату. На сьогодні питання реформування системи здійснення державного фінансового контролю є дуже актуальним і важливим, оскільки, як показує практика, несвоєчасне адаптування державного фінансового контролю до економічних змін останніх років спричинило значне зниження його ефективності. А це, у свою чергу, призводить до поширення форм, обсягів і наслідків шахрайств щодо обігу бюджетних коштів і державного майна.